

Maria
DRAGOMIROIU

Cântecul și Dragostea

MARIA DRAGOMIROIU: CÂNTECUL ȘI DRAGOSTEA

Oana Georgescu

Copyright © 2015 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GEORGESCU, OANA

Maria Dragomiroiu: cântecul și dragostea / Oana

Georgescu. – București: ALLFA, 2015

ISBN 978-973-724-969-2

78(498) Dragomiroiu, M.

929 Dragomiroiu, M.

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2015 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Ioana Văcărescu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Elena Georgescu

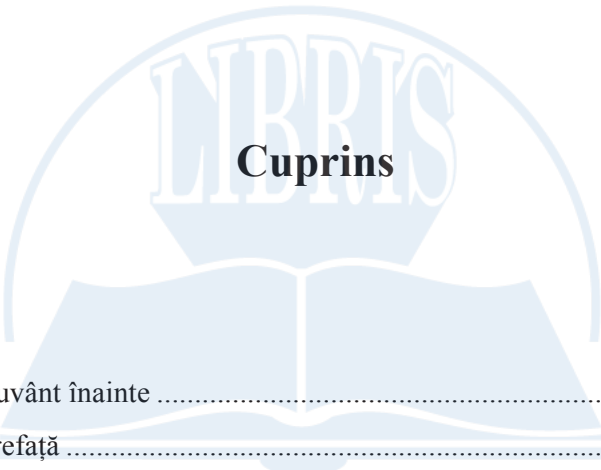
Design copertă: Alexandru Novac

Oana Georgescu

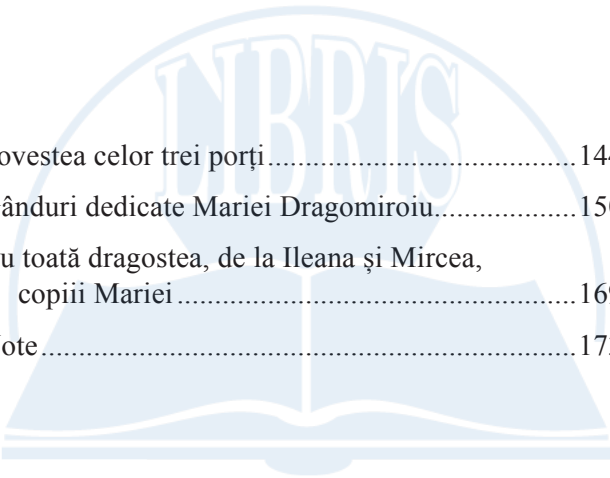
Maria
DRAGOMIROIU
Cântecul și Dragostea

EDITURA ALLFA

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Prefață	9
„Exist doar pentru că așa a vrut Dumnezeu!“	11
La școala din satul Marcea	19
Dragostea Mariei pentru mama ei	31
Debutul	37
Maria, vedeta Cenuclului „Flacăra“	44
Primul costum popular, pe care îl poartă și acum....	59
Nașa Ileana Sărăroiu	62
Turneele la mare	72
„Din cântec mi-am crescut copiii!“	77
Televiziunea Română, rampa de lansare a Mariei Dragomiroiu	84
Iubirile Mariei	88
Viața Mariei după vârsta de treizeci de ani	106
Întâlnirea cu Bebe Mihu, ghidată de mână Providenței	112
Turneele și spectacolele de după '90	123
Situații-limită în viața Mariei	137
Printre gândurile Mariei... ..	140

Povestea celor trei porți.....	144
Gânduri dedicate Mariei Dragomiroiu.....	150
Cu toată dragostea, de la Ileana și Mircea, copiii Mariei	169
Note.....	173

Cuvânt înainte

„Multe lucruri sunt pe lume,
Și mai rele și mai bune,
Dar sunt două minunate
Și de Dumnezeu lăsate.

Astea două îmi dau viață
Când mă scol de dimineață.

Le numesc cu inima
CÂNTECUL și DRAGOSTEA.“

Această carte reprezintă confesiunea mea sinceră, făcută la 60 de ani, despre trăirile, sentimentele, învățămintele și convingerile mele. Am depănat aici amintiri din întreaga mea existență de până acum, cu bune și cu mai puțin bune, cu frumoase și mai puțin frumoase.

Am ales titlul „Cântecul și Dragostea“ datorită convingerii mele că acolo unde dragoste nu e, nimic nu e, iar cântul este darul divin cu care am plecat în lume, să-mi urmez destinul. Dragostea este un sentiment extrem de complex. Datorită lui poți cunoaște atât extazul, fericirea deplină, cât și agonia, durerea, suferința absolută. În această carte cititorul poate afla despre iubirile sufletului meu și despre drumul anevoios pe care l-am parcurs alături de cântec, în lupta mea pentru a reuși în viață. Strădaniile mele au

fost făcute din dragoste și cu dragoste, iar aliați mi-au fost cântecul popular și harul de la Dumnezeu.

Dragostea, acest sentiment minunat, este cea care mi-a ghidat întregul destin, începând cu dragostea pentru părinți, apoi cu cea pentru alesul inimii, continuând cu dragostea pentru copii, pentru familia toată, pentru oameni în general și alături de toate acestea, dragostea pentru Cântec.

Maria Dragomiroiu

Prefață

Invitat să scriu o Prefață a cărții dedicate Mariei Dragomiroiu la împlinirea celor 35 de ani de la debutul acestei mari artiste, înscrise în galeria celebrităților care au dat glas fericit cântecului popular românesc, am ajuns să descopăr eu însumi, cu mirare, cât de strâns legat este acest debut, pe care l-am și salutat primul, de propria mea intrare în literatură cu un roman, *Niște țărani*, aniversat și el în 2015, la 40 de ani de la apariția lui. A fost publicat cu numai cinci ani înaintea afirmării talentului unic al unei frumoase adolescente, de abia elevă de liceu, care avea să se adauge, meritat, numelor Maria Tănase, Maria Lătărețu, Ioana Radu, Maria Ciobanu.

Adevărul este că atunci când la Cenaclul „Flacăra“ al lui Adrian Păunescu, la Râmnicu Vâlcea, foarte frumoasă, ca și azi, Maria Dragomiroiu, olteancă vâlceancă, cucerea fulgerător inima marelui public, în „Flacăra“ eu publicam la rubrica „Opinia unui alergător“ tableta citită întâi în spectacol și intitulată „Năiță Lucean“: era vorba de viitorul personaj principal al romanului pomenit, *Niște țărani*.

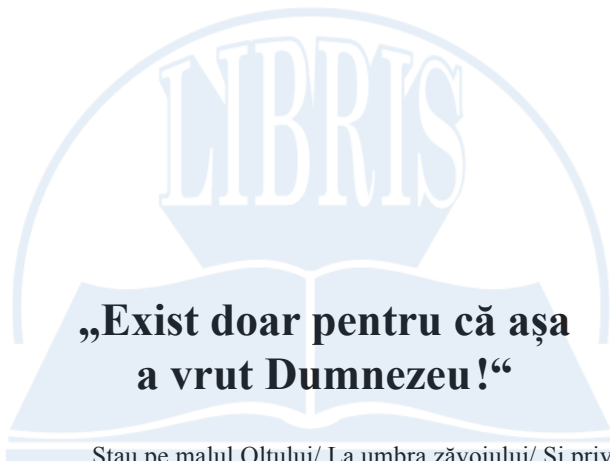
Iată așadar, repet, că sunt și eu înscris momentului și universului spiritual care a dat viață unei artiste învestite cu harul de a face și astăzi, prin fiecare apariție pe scenă, o sărbătoare.

Chipul ei fermecător, părul până la călcâie ca o lavă de aur, ramă a unui obraz neconținut tânăr, ochii adumbriți de gene oltenești lungi, gura cu un poem al adolescenței, glasul parfumat și învăluitor savant, capabil de nuanțări simfonice, sunt învăluite pe scenă într-un halou fascinant care trimite la chipul de icoane al țărăncii pictate de Nicolae Grigorescu.

Am fost bucuros, recunosc, să o salut atunci exploziv, să mă bat cu birocrăția Electrecordului pentru primul ei disc, ce avea să apară și el în aceeași vreme cu discul pe care fusese înregistrată o lectură a mea din *Niște țărani*, să mă transform într-un fan ale acestei privighetori a Olteniei.

Cum să nu scriu această Prefață cu tot dragul, cu admirație, cu bucurie, cu prietenie, cu solidaritate, cu frăție de cruce oltească vâlceană, rob de arta mării cântărețe, izvorâtă ea toată, Om și Actor și Cântăreț, dintr-o stirpe voievodală!

Dinu Săraru

„Exist doar pentru că așa a vrut Dumnezeu!”

„Stau pe malul Oltului/ La umbra zăvoiului/ Și privii
drumul lăsat/ Oltul curgând supărat/ În zăvoiul înfrunzit/ Auzii
cucul cântând/ Păsările ciripind/ Și mierlița şuierând/ Sturzu-n
iarbă râcâind/ Ploaia-n frunză răpăind/ Parcă-mi cântă inima/
Eu de-aici n-aș mai pleca./ Oltul curge zgomotos/ Mândru,
vesel și voios/ Și trece fără de zor/ Ca un om nepăsător/
Și stând așa visător/ Am strigat așa cu dor/ Of, aici aș vrea să
mor/ În zăvoiul plin cu flori/ Unde păsările-mi cântă/ Și salcia
stă să plângă/ Și cu Oltul călător/ Doamne, aici aș vrea să mor.“

Maria Dragomiroiu s-a născut pe 11 iulie 1955, în comuna Ionești, satul Marcea din județul Vâlcea.

O zonă frumoasă, de unde se vede Oltul, se văd munții, se vede până departe, cât duce privirea, o priveliște superbă. De pe deal, de unde este casa mea, se văd calea ferată – Sibiu – Piatra Olt – București –, șoseaua națională ce merge pe lângă calea ferată și Oltul.

În anul 2015 a aniversat 60 de ani de viață și 40 de ani de carieră artistică. O viață dedicată cântecului popular românesc, tradițiilor, folclorului autentic și o carieră față de care familia a fost mereu pe primul loc.

Fiecare are un destin al său care îl călăuzește, iar acest destin este dat de Dumnezeu... Cred că Dumnezeu m-a iubit și tot El mi-a călăuzit pașii în viață. Și mai cred că Dumnezeu a avut un plan cu mine, de nu m-a lăsat la greu! Sunt convinsă că a vrut

să mă nasc și să exist ca să fiu sprijin pentru ceilalți! Îmi place să dăruiesc celor din jur și să îi văd fericiți.

A sosit pe lume într-o familie de țărani cu credință în Dumnezeu, undeva unde Luncavățul se varsă în Olt, lângă o hidrocentrală frumoasă, pe unde trecea vestita „Cale Traiană” care pornea de la Dunăre și ajungea în inima Carpaților, în Vâlcea. Despre aceasta, Alexandru Vlahuță scria că este „podoaba mândrei Oltenii și unul din cele mai frumoase ținuturi ale țării”, unde „multe și minunate lucruri are de văzut călătorul. (...) Vâlcea e o livadă încântătoare, cu văi străbătute de ape limpezi, cu pajiști înflorite pe sub poalele codrilor. Numai când îi străbați văile încântătoare, umbrite de livezi, spintecate de izvoare repezi și-acoperite de lanuri îmbelșugate, înțelegi și grija cea mare cu care-și zideau locuințele și sfânta dragoste de pământ a vechilor moșneni”.

*

Pentru că erau deja doi copii în familie (Maria are un frate și o soră mai în vârstă, Iustin și Dana), iar vremurile foarte grele, Maria nu ar fi trebuit să se nască.

Mămica a făcut tot ce-a putut ca să scape de mine, până în luna a opta! Le-a încercat pe toate, dar n-a avut ce să-mi mai facă. Au tras-o babele pe prun, a băut până și leșie și și-a ars esofagul, rămânând de-atunci cu probleme, cu sechele. Era slabă moartă, s-a dus la Râmnicu Vâlcea la un doctor, o rudă de-a noastră și i-a spus „Scapă-mă, nu îmi mai trebuie alt copil, nu am ce să le dau să mănânce!”. Era așa de firavă încât doctorul, în loc să o scape de mine, i-a dat vitamine să se întremeze, fără ca mămica să știe ce medicamente ia. Poate că și datorită lui am venit pe lume.

Când s-a născut Maria, mama ei, gândindu-se la tot ceea ce a făcut ca să scape de copil, a întrebat-o pe moașa Niculina – cea care i-a moșit pe toți cei trei copii ai familiei – dacă e întreagă, dacă are ochi, mânuțe.

„E mică, dar are de toate și e vioaie!” a spus ea. Atunci mămica s-a liniștit.

Deși era cea mai mică dintre frați, Maria i-a fost mereu alături mamei. O apăra, o sprijinea, o înțelegea.

Toată viața mămica a avut muștrări de conștiință, spunându-mi atunci când era bolnavă și eu mă aflam lângă ea – ori la spital, ori acasă la mine în București, ori la țară – că a bătut-o Dumnezeu pentru că a vrut să scape de mine atunci când era însărcinată. Și că de asta este atât de bolnavă. Eu o mângâiam și-i spuneam că nu este adevărat, că era normal să nu-și mai dorească în vremurile acelea grele, după o secetă îndelungată, un alt copil. Îi spuneam că și eu aș fi gândit la fel, dar ea plângea și-i curgeau lacrimi amare din ochii albaștri, frumoși și blânzi, lacrimi care i se înnodau în bărbie. Plângeam și eu cu ea...

La două săptămâni veneam de la București cu lucruri curate – cu lenjerie de pat, cu îmbrăcăminte ei și a lui tăticu’, îi schimbam patul, făceam curat în casă și în curte, îi făceam baie, o schimbam, o pieptănam, iar ea mă privea cu lacrimile cât mărghica și-mi tot spunea: „Să-ți dea Dumnezeu sănătate, că tare bine mai e!”. Apoi plecam, lăsând-o de fiecare dată plângând... Parcă ea era copilul meu și-i era greu fără mamă.

*

Maria s-a născut cu dragoste de cântec. Și mama ei cânta foarte frumos.

Ascultam mereu muzică populară la difuzorul agățat într-un cui al casei părintești. Cu mămica semăn și fizic și sufletește. Era foarte blândă cu noi. Și gătea așa de bine! Mâncam pe o masă rotundă din lemn, cu trei picioare, din străchini de lut, cu linguri de lemn... Era o minune! Aveam vaci, oi, găște, găini, curci, porci, o grădină mare; bani nu aveam, dar de mâncare am avut întotdeauna. Îmi amintesc și acum cum ne băteam noi, frații, deasupra tuciului din fontă în care mămica făcuse mămăliga.

După ce răsturna mămăliga pe un fund de lemn, turna în tuci lapte dulce, proaspăt muls de la vacă, peste acea pojghiță de mămăligă rămasă lipită de jur-împrejurul tuciului. Lăsa tuciul să fiarbă pe pirostrie, la foc de lemne, până când pojghița sau „scrumeala” se dezlipea de pe tuci, iar laptele căpăta un ușor iz de afumat. Noi copiii eram înnebuniți după „scrumeala” aceea, ne luam lingurile de lemn, ne mai dădeam cu ele în cap, ne îmbrânceam și încercam să mâncăm cât mai mult. Avea un gust nemaipomenit pe care niciodată nu l-am uitat și nu l-am mai regăsit. Nu cred că există mâncare mai bună ca laptele fiert în urma mămăligii, așa cum nu e unt mai gustos decât cel pe care îl făceam noi, bătând într-un putinei laptele fermentat, cam vreo oră, până ce untul galben și gustos ieșea la suprafață. Îl puneam apoi într-o strachină de lut și mâncam toată săptămâna.

Nu era pâine mai gustoasă ca aceea făcută de mama! Aveam cuptor din cărămidă, iar când voia să facă mama pâine, băga în truna lemne, timp de o oră; doar așa se încălzea puternic cărămida și se făcea mult jar. În timpul acesta ea frământa pâinea într-o „câpistere” de lemn (covată mică în care se cerne făina sau mălaiul și se frământă aluatul, n.a.), o lăsa la dospit pe soba caldă iarna sau la soare, vara, acoperită cu un prosop, până creștea coca și se umplea troaca – așa, ca la cozonaci; după aceea, din cuptorul încins, atunci când coca era crescută, trăgea cu vătraiul jarul afară. Pe un „cârpător” (lopată rotundă din lemn cu care se pune și se scoate pâinea din cuptor, n.a.), puneam foi verzi de nuc ca să nu se prindă aluatul de el, îl întindea bine cât să cuprindă toată suprafața cârpătorului, cam de vreo jumătate de metru în diametru, se ducea la cuptor și, dintr-o smucitură, arunca aluatul cu frunzele de nuc sub el. Punea o tablă de fier în fața cuptorului, ca să nu iasă căldura, puneam jarul în fața ei și, dacă vedea că nu se rumenește cum trebuie, mai puneam câteva lemne pe jar. Ieșea o pâine pufoasă în interior, crocantă și arămie la exterior.

Nu am să uit niciodată cum ne tăiau mămica și tăticu’ câte o felie mare de pâine pe care puneau untură, jumări, un cârnăcior

sau o bucată de mușchiuleț din oala de la Crăciun, acopereau totul cu o altă felie de pâine și ne dădeau la fiecare copil la fel. Nu era mâncare mai bună! Așa plecam mereu cu animalele la păscut. Bineînțeles că aveam și câte o ceapă spartă între mâini, cu sare pe ea, și care se mai înmuia până ne apucam să mâncăm. Doamne, și acum îmi vine să salivez!

Același procedeu, cuptorul și frunzele de nuc, era și la mălaiul „împiemat”, adică amestecat cu tărațe de grâu, pe care tot mama îl făcea. Tărațele îi dădeau un pic de dulceață. Deasupra mălaiului frământat, mama punea „cir” (terci) de mămăligă, ungea cu el toată compoziția de mălai pusă pe cârpător, rotunjită, dar tasată, ca să fie doar la 7-8 centimetri înălțime. La final, înainte să arunce mălaiul în cuptor, mămica făcea deasupra cu furculița niște desene frumoase, care rămâneau în rumeneala mălaiului. Și să mănânci asta cu lapte fiert sau covăsit, din care se scotea untul, era ceva de neegalat. La fel proceda și cu cozonacii, doar că pe ei îi punea în forme lunguiețe din tablă, ca și acum; îi ungea cu ouă bătute, folosind o pană de găscă sau de curcă pentru a căpăta rumeneală și un luciu frumos. Punea la cozonac multă nucă pisată de noi, copiii, rahat și pudră de cacao. Chiar dacă îi făcea în post, adică joi sau vineri, în Săptămâna Mare de lângă Paște – și noi copiii posteam ca și oamenii mari –, noi țineam de troacă atunci când frământa aluatul și cum întorcea mămica un pic capul, cum furam câte un deget de cocă. Era așa de bună, că nu ne puteam abține. Dumnezeu ne ierta, că eram copii. Și oricum, Dumnezeu ne iartă și pe noi, oamenii mari, oricât am greși. Doar suntem „copiii” Lui!

*

Din păcate, mesele nu erau tihnite pentru mama Mariei. Dacă se așeza la masă, tatăl Mariei găsea un motiv de ceartă, până când aceasta se ridica și nu mai mânca.

Uneori o găseam pe mămica noaptea, ghemuită prin vie, o strigam în șoaptă, ea îmi răspundea și o rugam să intre în casă. În multe nopți geroase de iarnă stătea afară, de teamă, iar eu nu puteam dormi și mă duceam de fiecare dată după ea. Toate astea te marchează pe viață.

O frică enormă mă apuca și atunci când uneori tăticu' bătea animalele care nu îl ascultau și fugiseră să pască pe terenurile cultivate ale oamenilor. Plângeam și-l rugam să nu mai dea în ele, dar nu mă asculta.

Aceste frici m-au marcat toată viața. Am avut mereu coșmaruri cu plânsetele mamei, care mi-au răsunat în minte cel puțin cinci-sprezece ani și după ce ea a murit.

Mi-aduc aminte cum frații mei, care învățau după-amiaza, îmi spuneau, atunci când ieșeam de la ore, să mă duc repede acasă că tăticu' iar se ceartă cu mămica. Eu eram cea mai mică, dar ei știau că doar eu am curajul să îi iau apărarea. Fugeam ca vântul, să ajung cât mai repede și de aici și coșmarurile mele... Se făcea în vis că strigam după ajutor, dar nu mă auzea nimeni, chiar dacă era lume în jur, că fugeam către ei, dar nu aveam spor la mers, deși eram foarte aproape... Nu doresc nimănui să treacă prin fricile și stările emoționale negative prin care am trecut eu!

Toate aceste neînțelegeri, certuri și scandaluri dintre părinții mei, apărute din cauza vremurilor grele în care trăiam și a neajunsurilor, pe mine m-au marcat pentru toată viața.

Ani de zile mi-era frică să merg pe stradă. Mă uitam mereu în spate, peste umăr, dacă auzeam pași. Când trecea cineva pe lângă mine, mă dădeam puțin într-o parte. Frica a generat acea nesiguranță a mea, neîncrederea în mine și în tot ceea ce fac.

De aceea am avut și am nevoie de sprijin – nu material, că muncesc cât șapte – dar afectiv, am nevoie să aud o vorbă bună, tânjesc după bunătate, îngăduință, toleranță, înțelegere, iubire.

Cred că sunt printre puținii oameni care nu-și doresc să mai fie copii.

*

Într-o bună zi, mămica s-a hotărât să plece de acasă. A vrut să o ia la București nenea Mănel, fratele ei mai mic. Își pusese toate lucrurile într-un sac și se pregătea să plece. Când am văzut-o, m-am agățat de ea ca un scai. Am început să plâng în hohote, implorând-o să nu plece, să nu ne lase. Îmi spunea că se va întoarce să ne ia pe toți trei la București, dar eu nu puteam să înțeleg, eram un copil. Mămica era ca aerul pentru mine, nu puteam să respir fără ea. Mai târziu mi-am dat seama că am greșit atunci, că poate soarta ei și a noastră ar fi fost alta și am regretat că i-am schimbat destinul.

Poate că ar fi trăit și acum, ar fi avut 81 de ani și s-ar fi putut bucura de frații mei și de mine, de numele meu, de tot ceea ce am realizat în viață până la cei 60 de ani. Așa cum ea a avut muștrări de conștiință că s-a îmbolnăvit, pentru că a pedepsit-o Dumnezeu atunci când a vrut să scape de mine când era însărcinată, tot așa am avut și eu, pentru că nu am lăsat-o atunci să plece.

Eu mi-aș fi dorit să trăiască amândoi, să se bucure de copiii lor, de nepoți. Au fost părinții mei și i-am iubit pe amândoi – chiar și pe tăticu’, așa cum era el, chiar dacă m-a marcat negativ, pentru toată viața, comportamentul lui față de mama. Ne-a întunecat toată copilăria. Ne era frică tot timpul, iar pe mine frica aia nu m-a părăsit niciodată.

Nu am siguranță, mă întreb mereu ce mă fac, dacă greșesc în ceea ce fac, dacă mi se întâmplă ceva sau dacă nu o să fac față într-o anumită situație? Dacă nu o să pot să mai cânt? Tot timpul m-a însoțit acel „Dacă?!“ și continuă să mă însoțească această neîncredere ce-mi întunecă bucuria cu care mă dăruiesc în tot ceea ce fac.

*

Îmi aduc aminte de tot și toate, iar când ajung la țară retrăiesc și revăd întâmplări din copilărie: cum era, ce făceam, pe

unde ne ascundeam când jucam seara „pitulușul“ (adică de-a v-ați ascunselea)... Cum mergeam toți trei copiii după mohor pentru vite, umpleam doi saci, îi căram acasă, doar ca să ne lase tăticu' să mergem să ne scăldăm la Olt, între prânz și amiază. Cu greu ne lăsa, și asta după ce insistam eu, că Iustin și Dana nu aveau curaj, nu îndrăzneau să îl roage. Erau foarte timizi. Ne lăsa până la urmă. Odată era să ne înecăm. Fusesse secetă vreo două luni, nu plouase demult, iar Oltul ajunsese ca un fir, pe mijlocul mătci sale. A început să plouă la munte, se apropia ploaia și de noi, apoi brusc s-a întunecat cerul, a trăsnit, erau fulgere și a început potopul. Noi eram foarte fericiți că plouă, că nu mai e secetă. Eu, soră-mea, frate-meu și cu încă un băiat, Nicu al lui Costache, nu eram pe mal, ci în albie, căci apa era foarte mică. Vedeam cum ne înconjura apa care începuse să vină din munte cu bușteni, crengi, cu tot ce lua în calea ei, iar noi râdeam, eram tare fericiți și nu realizam ce se putea întâmpla. Fratele meu și cu celălalt băiat ieșiseră, dar eu cu soră-mea am mai rămas. Ne trecuse doar de genunchi apa, dar avea așa o viteză, încât nu mai puteam mișca un pas. Nu mai țin minte, ori ea m-a prins de un deget ori eu pe ea, că s-a rupt filmul. Dacă nu ne prindeam de mână, pe aceea dintre noi care rămăsese în urmă, o lua apa. Nu am spus nimic acasă, iar când l-am văzut pe tăticu' venind peste calea ferată, îngrijorat că nu mai ajungeam – aici îl cred –, frica ne-a făcut să uităm pe loc prin ce trecusem. Nu ne-a bătut de foarte multe ori, dar ținem minte fiecare bătaie. În mine nu prea dădea că eram și cea mai mică și foarte slabă, ca o așchie.

La școala din satul Marcea

Maria a început să cânte la serbări încă din clasele mici. Primul profesor care a remarcat-o a fost cel de istorie, geografie și cor, domnul Georgescu. Îi spunea „aia mică, fără ochi“, pentru că stătea și cânta tot timpul cu ochii închiși. Așa cânta Maria, iar atunci când a început să apară la televizor, toată lumea spunea că e brunetă și cu ochii negri, deși are cei mai frumoși ochi verzi din lume.

La un moment dat profesorul i-a spus: „Tu să cânți, că ai o voce foarte frumoasă și s-ar putea să ajungi mare!“

Aveam vreo zece ani, era iarnă și o zăpadă mare, când tăticu' m-a dus la Băbeni, la vreo șase kilometri, cu bicicleta, la un atelier fotografic. El pedala, iar eu stăteam pe portbagajul acela mic, din spate. Mi-a făcut o poză – pe care o păstrez și acum – pentru panoul de onoare de la școală; eram printre cei mai buni copii la învățătură, cei premianți. Ce mândră mai eram când treceam în recreație prin fața panoului și îmi vedeam poza! Asta mă ambiționa să învăț și mai mult, și mai bine!

Tot pe la unsprezece-doisprezece ani tatăl i-a cumpărat cu 1200 lei un acordeon pe care și-l dorea.

Un coleg, Costinel Cornaciu – Dumnezeu să îl odihnească, a murit – avea un acordeon la care cânta și cu care se mândrea prin școală. Mi-am dorit și eu unul, mult de tot, deși nici măcar nu pusesem mâna pe un astfel de instrument, așa că l-am rugat

pe tăticu' să îmi cumpere și mie unul. S-a dat peste cap și mi-a luat un acordeon cu doisprezece bași, care era aproape cât mine de greu. Eram atât de fericită! M-am dus cu el în pridvorul casei și am început să cânt după ureche, umblând cu degetele pe clape, din instinct. Mă umflam în pene cu el și voiam ca toată lumea să mă vadă și să mă audă cântând.

Maria a învățat singură să cânte la acordeon – avea ureche muzicală, iar primul cântec pe care l-a interpretat a fost „Cine trece câmpul mare“, al Mariei Lătărețu.

Cu mâna stângă mă pricepeam puțin să țin ritmul, dar cu dreapta reușeam să cânt orice melodie pe care o auzeam la radio. Mergeam cu tăticu' la bâlci, la Râureni și cântam.

Se strângea lumea să vadă minunea: o fetiță cât acordeonul de mare, dar cu o voce atât de puternică! Maria mergea și la câte o nuntă prin sat, la câte un botez și primea 100-200 de lei.

Eram atât de fericită că puteam să le duc și eu părinților un ban! Eu nu îmi doream nimic și niciodată nu mi-am dorit nimic pentru mine, în mod special. Am rămas cu această bucurie extraordinară de a dăruia. De a ști că din munca mea pot să dau și altora ceva. Iar când le văd expresia de mulțumire, clipa aceea înseamnă pentru mine fericirea!

*

Îmi amintesc cu mare plăcere și respect de directorul școlii mele din Marcea, domnul profesor Dumitrescu, un excepțional dascăl, de la care am învățat buchea gramaticii românești. Avea un tact pedagogic deosebit, era un dascăl minunat. Datorită dănsului am înțeles gramatica și că e foarte important să știi să scrii corect gramatical, pentru că, dacă nu știi, faci impresie proastă și te simți prost într-o anumită situație. Îi mulțumesc pentru asta! Și frații mei, Dana și Iustin, au făcut limba română tot cu dumealui și au învățat-o așa cum trebuie!